

РЕШЕНИЕ

№ 27093

гр. София, 06.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилска

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2784** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано по касационната жалба на И. К. Г. чрез пълномощник адв. Г., срещу решение № 293/27.01.2026 г., постановено по АНД № 20251110212189/2025 г. по описа на Софийския районен съд. Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Изтъква се, че в хода на съдебното следствие не е установено, въз основа на кой акт на Българския институт по метрология и хидрология посоченото автоматизираното техническо средство е приета за меродавна сертификацията на техническото средство с одобряването му от Държавен институт по метрология на Република Х. и въз основа на кой нормативен акт, действащ за пределите на страната ни това е станало, още повече, че последващата проверка на това средство е извършена в страната ни, но не и предварителното му одобрение за използване. Посочва се, че при установени с мобилни АТСС нарушения на скоростта е недопустимо издаване на електронен фиш, и следва административно-наказателна отговорност да се реализира по общия ред със съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на Софийския районен съд, като постанови ново по съществува на правния спор, с което да отмени обжалвания електронен фиш. Заявява се искане за присъждане на разноски.
На 16.02.2026 г. от И. К. Г. чрез пълномощник адв. С. Г. е депозирана молба за изменение на решението в частта за разноските. Намира, че в полза на административно наказващия орган

(СДВР) не се дължи присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в производството пред Софийския районен съд, тъй като не е изпратил процесуален представител в съдебно заседание и не е извършил никакви активни действия. В условията на евентуалност, дори и да се приеме, че принципно такова възнаграждение се дължи при отхвърляне на жалбата, неговият размер от 50 евро, с левова равностойност 97.79 лева, е прекомерен, тъй като не съответства на действителната правна и фактическа сложност на спора и размера на наложеното наказание.

Ответникът-Столична дирекция на вътрешните работи не изразява становище по касационната жалба и по молбата за изменение на решението на Софийския районен съд в частта за разноските.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, VII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения: Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е електронен фиш серия К № 10881234 от 2025 г., издаден от Столична дирекция на вътрешните работи, с който на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 1, т.4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на И. К. Г., в качеството му на законен представител на „Юнивърсъл Естейт“ ЕООД е наложено административно наказание глоба в размер на 400 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:

На 01.06.2025 г. в 14:35 ч., в [населено място] по [улица]до №11, с посока на движение от [улица]към аерогара С. преминал л.а. „М. ГЛ 320 ЦДИ 4 М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като скоростта му на движение била 74 км/ч, при разрешена такава от 40 км/ч., въведена с пътен знак В26. Движението и скоростта на лекия автомобил са установени и заснети с видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации CORDON M2, № MD1196. Системата за видеоконтрол била вписана под № В-46 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване на 06.07.2018 г. със срок на валидност на одобрението до 13.06.2027 г. Съгласно справка за регистрация на МПС към посочената дата същото е собственост ”Юнивърсъл Естейт” ЕООД с управител И. Г..

Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш серия К №10881234, предмет производството пред Софийския районен съд, с който на И. К. Г. е наложена глоба в размер на 200 лева за нарушение на чл. 21, ал.2 от ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на ЕФ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е

доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП урежда максималните скорости на движение, с които водачите на МПС следва да се съобразяват, при движение в населено място и извън него, съобразно категорията МПС. Отклонение от това правило е въведено в ал. 2, в която е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая не е спорно, че участъка от пътя, по който е управлявано процесното МПС е бил с ограничение от 40 км.ч., въведено с пътен знак В-26.

Измерената величина на скоростта, с която е управлявано процесното МПС е 74 км.ч., т.е. налице е 34 км.ч. превишение. Скоростта е установена с автоматизирано техническо средство Cordon M2 с № MD1196, за което е представено Удостоверение за одобрен тип. Техническото средство, с което е констатирано нарушението е преминало метрологична проверка на 18.12.2024 г., като срокът на валидност на проверката е едногодишен. Всичко изложено обосновава извод, че към датата на използване на автоматизирано техническо средство Cordon M2 с № MD1196, същото е било в период на валидност на извършената метрологична проверка.

Видно от събраните в хода на въззивното производство доказателства, видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации CORDON M2 е одобрен и вписан тип средство за измерване на 13.06.2017 г. със срок на валидност 10 години с Решение за одобряване на типа на уреда за измерване на Директора на Държавния институт по метрология на Република Х.. Същото е вписано средство за измерване в БИМ на 06.07.2018 със срок от 10 години – до 13.06.2027 г., което позволява да бъде използвано по силата на чл. 4 от Наредбата, който гласи: „За осъществяване на контрол на участниците в движението по пътищата се използват АТСС, пуснати на пазара и/или в действие по реда на Закона за измерванията, притежаващи удостоверение за одобрен тип и вписани в регистъра на Българския институт по метрология“.

Юридическите факти, обуславящи ангажирането на административно-наказателната отговорност на касатора са безспорно установени, субсумирани са под съответните материалноправни норми, а при издаване на ЕФ не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила, поради което изводите на съда за законосъобразност на издадения електронен фиш са правилни. Напълно неоснователно е възражението, свързано с това, че с оглед характера на техническото средство, което е използвано, то следвало да се приложи общият ред за съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление. В тази насока следва да се има предвид, че след изменението на ЗДвП и приемането на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. са приети ясни правила за използване и на мобилни технически средства и за обстоятелствата, при които контролните органи имат право да ги използват, с което на практика е преодоляна констатираната в мотивите на Тълкувателно Решение № 1 от 26.02.2014 г. на ОС на ВАС празнота. Следователно, към датата на извършване на процесното нарушение на правилата за движение по пътищата е била налице детайлна нормативна уредба на правилата във връзка с използването и на мобилни технически средства, които са достатъчно ясни и подробни, както и процедура, регулираща действията на контролните органи при използването на мобилни технически средства, поради което и следва да се приеме, че нарушенията от този вид могат да се установяват и санкционират с издаване на електронен фиш не само чрез използване на стационарни АТСС, а и чрез мобилни автоматизирани технически средства и системи за контрол, при спазване на всички нормативни

изискванията на посочената нормативна уредба, което се установява да е било налице в случая. Забраната да се издава електронен фиш за нарушение, установено с мобилно АТСС касае само случаите, визирани в чл. 11, ал. 2 и ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., когато измерването на скоростта от мобилно АТСС се извършва от служебни автомобили или мотоциклети, които обаче също се движат. Процесният случай не е такъв.

По посочените съображения касационният състав приема, че при постановяването на обжалваното решение не са допуснати нарушения на закона, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

На основание чл. 176а, ал. 4 от АПК касационната инстанция дължи поизясняне и по депозираната по делото молба за изменение на решението на Софийския районен съд, като намира същата за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С обжалваното решение № 293/27.01.2026 г., постановено по АНД № 20251110212189/2025 г. по описа на Софийския районен съд, на основание чл. 63д от ЗАНН, с оглед изхода на делото, на въззиваемата страна СДВР са присъдени разноски за възнаграждение за юрисконсулт в размер на 50 евро.

Съгласно чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, в полза на учреждението или организацията, чиито орган е издал акта по чл. 58д се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. В тези случаи размерът на възнаграждението не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. В чл. 27 е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37 от ЗПП, е посочено, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 130 до 190 лв. В случая, Софийският районен съд е присъдил на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 евро, с левова равностойност 97.79 лева, което е по-малко от минимално установения размер в чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ. В закона не е предвидена възможност размерът на юрисконсултското възнаграждение да зависи от обема осъществена правна защита и съдействие. Действително, в производството пред Софийския районен съд не е взел участие процесуален представител на СДВР, но от него са изготвени и депозирани писмени бележки, които са форма на осъществяване на процесуално представителство. С оглед размера на присъденото юрисконсултско възнаграждение, което е под минимално установения в чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, обемът на осъщественото процесуално представителство, фактическа и правна сложност на делото, не са налице основания за неговото редуциране.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева, определен при съобразяване разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, което своевременно е претендирано в представената по делото писмена защита. Сумата следва да бъде превалутирана в евро - 66,47 евро.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и чл. 176а, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VII-ми касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 293/27.01.2026 г., постановено по АНД № 20251110212189/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОТХВЪРЛЯ депозираната от И. К. Г. чрез пълномощник адв. С. Г. молба за изменение на решение № 293/27.01.2026 г., постановено по АНД № 20251110212189/2025 г. по описа на

Софийския районен съд в частта за разноските.

ОСЪЖДА И. К. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноси по делото в размер на 66,47 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: